

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DESETA NEDJELJA KROZ GODINU
**SOTONI JE DOŠAO
KRAJ**

mihael

19 / 2021.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE
Godište XVI. (2021.), Broj 19(486),
DESETA NEDJELJA KROZ GODINU
6. LIPNJA 2021.**

Kontakt:
vlč. Željko Rakošec,
policajski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula,
pomoćnik policijskoga kapelana
tel.: 88 853, 22 715, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Slika na naslovnici:

Deša Popović

"Pobjeda nad smrću po Gospodinu Isusu Kristu našemu"
<http://www.mimara.hr>

LIPANJ

Ned 6. DESETA NEDJELJA KROZ GODINU
Norbert, Artemije

Pon. 7. Koloman, Robert

Uto. 8. Fortunat, Filip, Medard

Sri. 9. Efrem, Rikard, Ranko, Vinko

Čet. 10. Sveti Josip zaštitnik Domovine

Pet. 11. PRESVETO SRCE ISUSOVO
Barnaba apostol

Sub. 12. BEZGRJEŠNO SRCE MARIJINO

MEDITACIJA

Grijeh protiv Duha Svetoga 3

SLUŽBA RIJEČI

DESETA NEDJELJA KROZ GODINU

UVOD U ČITANJA

Isusov demanti 4

ČITANJA

Sotoni je došao kraj. 6

HOMILIJA

Nova obitelj 8

SLUŽBA RIJEČI

SVETKOVINA PRESVETOG SRCA ISUSOVA

UVOD U ČITANJA

Bog je ljubav 10

ČITANJA

Probode mu bok i odmah poteče krv
i voda. 12

HOMILIJA

Ljubav koja je jaka kao smrt 14

KATEHEZA

Katekizam Katoličke crkve
Molitva Gospodnja „Oče naš“ 16

Mali vjerouaučni leksikon 19

UZ SVETKOVINU

Presveto srce Isusovo 20
Bezgrješno Srce Marijino 23

NAŠI POKOJNI

Grijeh protiv Duha Svetoga

Ukli sumnje i nepovjerenja pismoznaci vide i svjedoče Isusovim brojnim čudesima.

Činjenica je da oni ne stavlju u pitanje da je Isus čudotvorac. Iako priznaju njegova čudesna ozdravljenja, njihov je zaključak negativan: „Beelzebula ima, po poglavici đavolskom izgoni đavle!“ U tom uvjerenju da čuda izvodi pomoću demona, razlog je njihova odbacivanja Isusa i njegova naučavanja. Za njih je Isus varalica i lažni prorok. Prema njihovom mišljenju Isus čini sva čudesa u ime Sotone, zle sile. Što više, optužuju ga da je Isus, u biti, opsjetnut đavlom (Beelzebubom). To gledanje na Isusovo djelovanje kroz slijepoču vlastitog srca, otežanog predrasudama, izaziva kod Isusa odgovor, odnosno upozorenje na grijeh protiv Duha Svetoga, za koji nema oprosta. „Doista, kažem vam, sve će se oprostiti sinovima ljudskima, koliki god bili grijesi i hule kojima pohule. No pohuli li tko na Duha Svetoga, nema oproštenja dovijeka; krivac je grijeha vječnoga.“ Zašto tko pohuli na Duha Svetoga, nema oproštenja dovijeka? Zato što se ovim grijehom čovjeka suprostavlja i(li) zatvara pred Bogom. Za evanđelista Isus čudesno ozdravlja snagom Božjeg duha. Duh Sveti je na djelu u Isusovim čudesnim zahvatima. Onaj tko to ne prepoznaće, odbijajući prihvatići Isusova čudesa kao Božje djelovanje, zatvara se zbog vlastitih interesa ili predrasuda, u konačnici, pred Bogom jer ne dopušta da ga Duh Sveti dotakne i zahvati. Grijeh protiv Duha Svetoga je neoprostiv ne zbog Boga, nego zbog čovjeka, koji nije spremna prihvatići Božje spasiteljsko djelo u Isusu. Takav čovjek se u svojoj slobodi svjesno odriče Boga, ne želeći biti u zajedništvu s Bogom. U srži taj grijeh je nijekanje istine (o Bogu), koja je vidljiva i djelatna u čovjekovom životu. Takav čovjek ostaje zarobljenik svojih predrasuda protiv Božjeg djelovanja, ne želeći prepoznati niti priznati Božju spasiteljsku silu i prisutnost u Isusu. Nijekanje toga je hula na Duha Svetoga, koja ne može zadobiti oproštenje budući da se u podlozi ovog grijeha radi o odbijanju obraćenja. Cijelo Isusovo javno djelovanje obilježeno je pozivom na obraćenje jer bez obraćenja nema ulaska u kraljevstvo nebesko. Obraćenjem čovjek pokazuje spremnost vjerovati Evanđelju i vršiti volju Oca nebeskoga. Stoga, hulom protiv Duha Svetoga čovjek se isključuje iz Isusove obitelji.

Isusov demanti

Što je grijeh protiv Duha Svetoga?

Starozavjetni odlomak preuzet je iz dijela Knjige Postanka u kojem je opisano stvaranje muškarca i žene te njihov prvi grijeh. Na kraju toga odlomka Bog se obraća zmiji, a potom ženi i muškarcu, pokazujući im koje su posljedice njihova postupka. Zmija je predstavljena kao uzročnik grijeha. Prethodno je za nju bilo rečeno da je lukavija od svega stvorenja koje je Bog stvorio. Jasno je iz toga da nije riječ o običnoj zmiji, nego o biću koje ima mogućnost uporabe razuma. S druge strane, ta je zmija tek jedno od stvorenja. Na taj način isključena je svaka mogućnost nekoga dualizma u kojem bi se razmišljalo o jednom dobrom i jednom zlom bogu. Sam Bog nije uzročnik zla, nego je to svojom odlukom zmija, a svojim prihvaćanjem za зло su krivi i muškarac i žena. Bog u tome nema krivice. U kasnijem promišljanju bit će protumačeno da ta zmija predstavlja Sotonu koji želi ljudе odijeliti od Boga i prouzročiti njihovu vječnu propast.

Nije riječ o običnoj zmiji

Sa svoje strane, Bog i na tom mjestu traži čovjeka, čak i nakon grijeha, a zmiju kažnjava.

Prvi se dio te kazne odnosi na predodžbu koju su ljudi tada imali o

zmijama. Njih su se najprije plašili jer zmije pripadaju životinjama koje imaju moć čovjeku oduzeti život. Promatrali su kako, za razliku od mnogih drugih životinja, zmije nemaju noge, nego su prisiljene puzati, a vjerovali su i da se zmije hrane zemljom. Iz takvih predodžaba toga doba satkane su i riječi kojima se Bog obraća zmiji. Valja i dalje voditi računa da pritom nije riječ o običnoj zmiji, što je vidljivo i iz drugoga dijela kazne, gdje Bog kaže: „Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvojega i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu.“ Još je u židovstvu taj tekst bio shvaćen u mesijanskom smislu. Naime, pobjeda ljudskoga roda nad uzročnikom zla u svijetu smještena je u vrijeme kad dođe kralj mesija. Tako se to čita u targumima, aramejskim prijevodima Staroga zavjeta koji nastaju u židovskim zajednicama. U kršćanskoj predaji to prokletstvo zmije naziva se i Protoevanđeljem jer je u ženini potomstvu koje će zmiji satrti glavu prepoznat jedan potomak – Mesija, to jest Isus Krist. To je ujedno prvi tekst Staroga zavjeta u kojem je čovjekov potomak opisan hebrejskom riječju zera, koja znači „sjeme“. U budućim Božjim obećanjima potomstva, od Abrahama do Davida, gotovo uvijek nailazimo na tu riječ. Zato se može reći da je to prvi u nizu mesijanskih tekstova koji upućuje na Isusa Krista.

Svrstavanje uz Božje kraljevstvo

U Evanđelju po Marku Isusa pismoznanci optužuju da izgoni đavle „po poglavici đavolskom“. To bi značilo da Isus djeluje u ime Sotone. Stoga se on morao obraniti od te optužbe pokazujući da njegova djela oslobođaju ljudе od djelovanja Sotone, pa se ne bi moglo zamisliti da na taj način djeluje u njegovu korist. Naprotiv, Isus razara Sotonino kraljevstvo. U tom kontekstu on govori i o grijehu protiv Duha Svetoga ili, točnije, proziva one koji hule na Duha Svetoga. Iz cijelogova govora može se razumjeti što bi bila ta hula protiv Duha Svetoga. Pismoznaci, suočeni s jasnim Isusovim djelovanjem u korist čovjeka i u korist Božjega kraljevstva, svjesno krivo tumače njegovo djelovanje, optužujući ga da „Duha nečistoga ima“, što se protivi svakoj logici. Isus hulu protiv Duha Svetoga shvaća kao svjesno i svojevoljno odbijanje Božjega djelovanja u situaciji kad je čovjek shvatio da se nalazi pred Božjim djelom. Riječ je o svjesnom zatvaranju očiju pred nepobitnim činjenicama. Najbolji čovjekov odgovor na takvu opasnost jest ono o čemu Isus govori u nastavku. Kad su mu javili da ga traže njegova majka i braća, on pogledom okružuje po onima koji su sjedili oko njega, koji su slušali što on govori, pa kaže: „Evo majke moje, evo braće moje! Tko god vrši volju Božju, on mi je brat i sestra i majka.“ Slušati Gospodina i vršiti volju Božju jasno je svrstavanje u Božje kraljevstvo i odbacivanje svake mogućnosti da se pohuli protiv Duha Svetoga.

Život u raspadljivosti

U Drugoj poslanici Korinćanima Pavao, preuzimajući riječi psalmista, jasno isповijeda svoju vjeru, potvrđujući tako u sebi život nasuprot smrtnosti o kojoj je govorio u prethodnim redcima. To životvorno iskustvo odražava se i na cijelu Crkvu: „Onaj koji je uskrisio Gospodina Isusa i nas će s Isusom uskrisiti i zajedno s vama uza se postaviti.“ Pavao zamišlja i sebe i one kojima piše u trenutku ponovnoga Gospodinova dolaska na kraju vremena. Kroz niz kontrasta on pokazuje da je život prisutan već sada u raspadljivosti, ali će osobito zasjati u vječnosti. Stoga se ne treba obeshrabriti zbog sadašnjih nevolja, nego se može doista zaključiti: „Ako se razruši naš zemaljski dom, šator, imamo zdanje od Boga, dom nerukotvoren, vječan na nebesima.“ Riječ „dom“ uobičajena je riječ kojom se označavao Hram u Jeruzalemu. Moguće je da Pavao podsjeća na Isusove riječi u kojima on govori o hramu svojega tijela koje će biti razoren, ali će se trećega dana podići. Time i kršćane vidi bitno združene s Kristovim uskrslim tijelom, a to jedinstvo svoju puninu nalazi „na nebesima“, to jest u Božjoj vječnoj prisutnosti.

Prvo čitanje: Post 3, 9-15

Neprijateljstvo ja zamećem između roda tvojeg i roda njezina!

Čitanje Knjige Postanka

Pošto je Adam jeo s drveta, zovne ga Gospodin, Bog: „Gdje si?“, reče mu. On odgovori: „Čuo sam tvoj glas u vrtu; pobojaš se jer sam gol pa se sakrili.“ Nato mu reče: „Tko ti otkri da si gol? Da nisi jeo sa stabla s kojega sam ti zabranio jesti?“ Čovjek odgovori: „Žena koju si stavio iza me - ona mi je dala sa stabla pa sam jeo.“ Gospodin, Bog, reče ženi: „Što si to učinila?“ „Zmija me prevarila pa sam jela“, odgovori žena.

Nato Gospodin, Bog, reče zmiji:
 „Kad si to učinila, prokleta bila
 među svim životinjama
 i svom zvjeradi poljskom!
 Po trbuhi svome puzat ćeš
 i prašinu jesti sveg života svog!
 Neprijateljstvo ja zamećem
 između tebe i žene,
 između roda tvojeg i roda njezina:
 on će ti glavu satirati,
 a ti ćeš mu vrebati petu.“

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 130, 1-8

U Gospodina je milosrđe i obilno je u njega otkupljenje.

Iz dubine vapijem tebi, Gospodine:
 Gospodine, usliši glas moj!
 Neka pazi uho tvoje
 na glas moga vapaja!

Ako se, Gospodine, grijeha budeš spominjao,
 Gospodine, tko će opstatи?
 Al u tebe je praštanje
 da bismo ti služili.

U Gospodina ja se uzdam,
 duša se moja u njegovu uzda riječ.
 Duša moja čeka Gospodina
 više no zoru straža noćna.

Više no zoru straža noćna
 nek Izrael čeka Gospodina.
 Jer je u Gospodina milosrđe
 i obilno je u njega otkupljenje;
 on će otkupiti Izraela
 od svih grijeha njegovih

Drugo čitanje: 2Kor 4, 13 – 5,1

Vjerujemo pa zato i besjedimo.

Čitanje Druge poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo:

Budući da imamo isti duh vjere kao što je pisano: Uzvjerovah, zato besjedim, i mi vjerujemo pa zato i besjedimo. Ta znamo: onaj koji je uskrisio Gospodina Isusa i nas će s Isusom uskrisiti i zajedno s vama uza se postaviti. A sve je to za vas: da milost - umnožena - zahvaljivanjem mnogih izobiluje Bogu na slavu.

Zato ne malakšemo. Naprotiv, ako se naš izvanji čovjek i raspada, nutarnji se iz dana u dan obnavlja. Ta ova malenkost naše časovite nevolje donosi nam obilato, sve obilatije, breme vječne slave jer nama nije do vidljivog, nego do nevidljivog: ta vidljivo je privremeno, a nevidljivo - vječno.

Znamo doista: ako se razruši naš zemaljski dom, šator, imamo zdanje od Boga, dom nerukotvoren, vječan na nebesima.

Riječ Gospodnja

Evangelije: Mk 3, 20-35

Sotoni je došao kraj.

Čitanje svetog Evangelija po Marku

Uono vrijeme:

Dođe Isus u kuću. Opet se skupi toliko mnoštvo da nisu mogli ni jesti. Čuvši to, dodoše njegovi da ga obuzdaju jer se govorilo: „Izvan sebe je!“

I pismoznanci što siđoše iz Jeruzalema govorahu: „Beelzebula ima, po poglavici đavolskom izgoni đavle.“

A on ih dozva pa im u prispodobama govoraše: „Kako može Sotona Sotonu izgoniti? Ako se kraljevstvo u sebi razdijeli, ono ne može opstati. Ili: ako se kuća u sebi razdijeli, ona ne može opstati. Ako je dakle Sotona sam na sebe ustao i razdijelio se, ne može opstati, nego mu je kraj. Nitko, dakako, ne može u kuću jakoga uči i opljeniti mu pokućstvo ako prije jakoga ne sveže. Tada će mu kuću opljeniti!

Doista, kažem vam, sve će se oprostiti sinovima ljudskima, koliki god bili grijesi i hule kojima pohule. No pohuli li tko na Duha Svetoga, nema oproštenja dovijeka; krivac je grijeha vječnoga.“ Jer govorahu: „Duha nečistoga ima.“

I dođu majka njegova i braća njegova. Ostanu vani, a k njemu pošalju neka ga pozovu. Oko njega je sjedjelo mnoštvo. I reknu mu: „Eno vani majke tvoje i braće tvoje, traže te!“ On im odgovori: „Tko je majka moja i braća moja?“

I okruži pogledom po onima što su sjedjeli oko njega u krugu i kaže: „Evo majke moje, evo braće moje! Tko god vrši volju Božju, on mi je brat i sestra i majka.“

Riječ Gospodnja

Nova obitelj

Danas smo u evanđelju čuli da su farizeji prozvali i optužili Isusa da ima u sebi Beelzebula i da po njemu izgoni đavle iz opsjednutih. Bila je to teška optužba u kojoj farizeji očituju da su umjesto Duha Božjega u Isusu prepoznali duha Zloga. Zbog toga im Isus objašnjava da đavao ne može izgoniti đavla, jer se zlo zlu ne protivi, jer su u sebi razdijeljeni.

Farizeji su se pitali kako protumačiti Isusov nastup u Evanđelju? Govorili su: Izvan sebe je! Ne vidi kakva mu opasnost prijeti.

Njegovi najbliži, rodbina i prijatelji, htjeli su utjecati na njega da se povuče. Promjenu svijeta, koju je Isus počeo provoditi, već u samom početku mnogi su oduševljeno prihvaćali, ali bilo je i onih koji su je smatrali štetnom, opasnom i đavolskom. Među takvima posebno su se isticali pismoznaci koji su Isusa kod naroda ocrnjivali, govoreći daje u suradnji s poglavicom vragova. Evanđelist Marko je zapisao kako su Isusov pokret pokušali zaustaviti i njegova rodbina, čak i majka. Oni su mislili kako Isusa treba u samom

početku urazumiti, jer su slutili da će ga njegova djelatnost koštati života. Na takav pokušaj odlučili su se kada se za njega počelo govoriti daje izvan sebe.

Vjerojatno Isusu to nije bilo svejedno, ali unatoč tome ustrajao je u provođenju plana i programa za izgradnju nove sveopće obitelji. Isus je dao proročansku opomenu svima koji se budu svjesno, slobodno i ustrajno suprotstavljalji izgradnji nove budućnosti zasnovane na temeljima istine, pravde i ljubavi, da se time zapravo suprotstavljaju Svetom Duhu, koji je izvor svakoga dobra. Onaj rođen od Žene, (usp. Gal 4,4) u koga grijeha nema, stoji pred čovječanstvom. On je jedini doista jak da rekne svakom zlu, svakoj laži, svakom grijehu: Dosta! Sve ljudi koji traže spasenje zove svojom braćom, sestrama i majkom. Za Isusa Krista svaki je čovjek brat i svaka je žena sestra. On se potpuno identificira sa svakim ljudskim bićem, s njegovim radostima i patnjama. Zato se do njega i dolazi jedino djelotvornom ljubavlju prema ljudima.

Ljubav prema Bogu i čovjeku je jedna. Konačna, završna i odlučna Božja riječ sažima se samo u jednom - u ljubavi. Ako je Bog ljubav, a jest, drugčije ne može ni

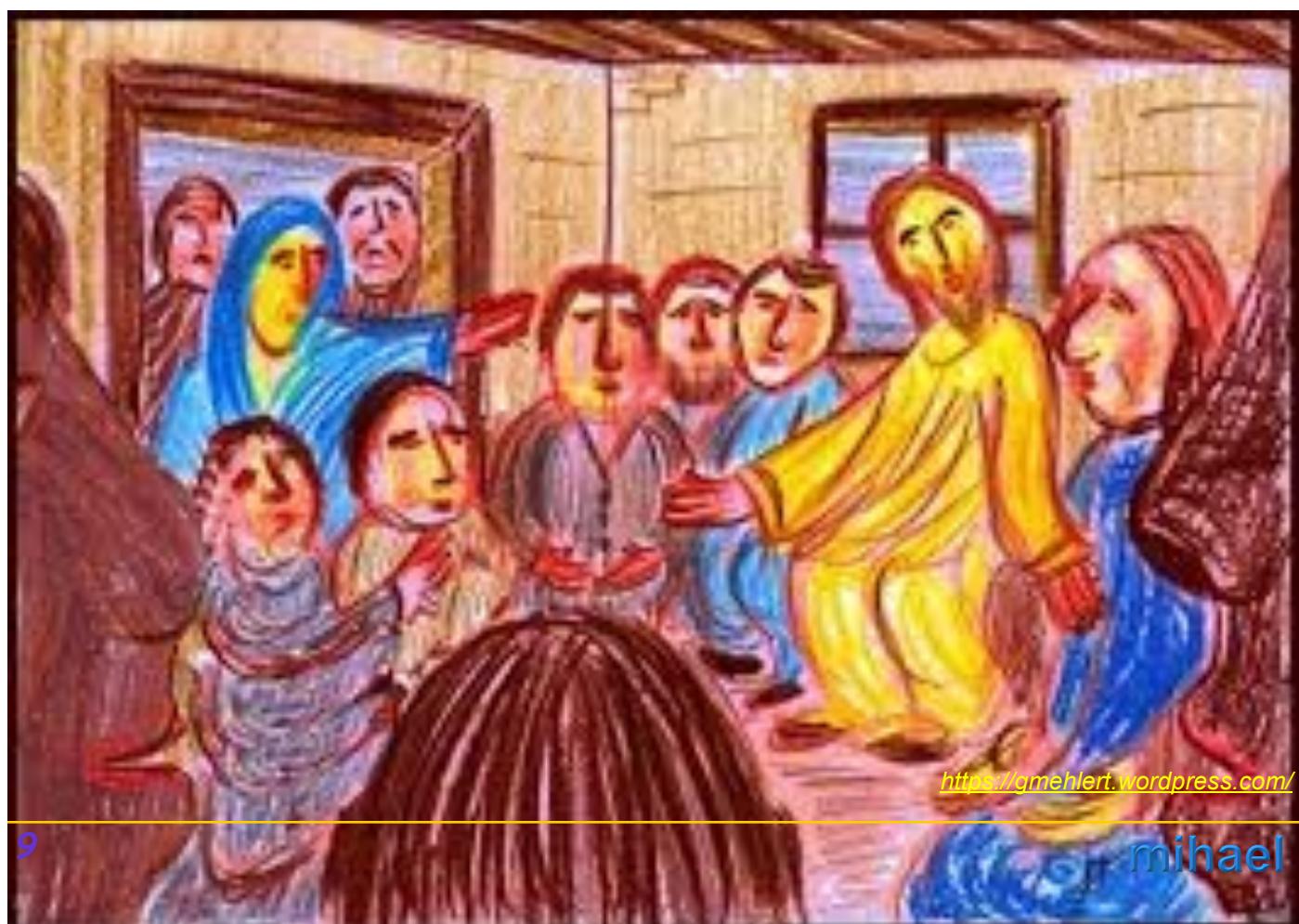
biti. Cilj je svega, pa tako pogotovo i čovjeka - ljubav. Radosnije i veće poruke od ove jednostavno ne može biti. Ono što, osim toga, sačinjava Isusovu iznimnu veličinu, to je činjenica da Isusova osoba i pojava čine čovjeku vjeru u Boga, prihvatanje Boga i nadu da Bog doista postoji daleko lakšima i prihvatljivijima. Taj naizgled daleki i odsutni, a opet i sveprisutni Bog, usprkos kojemu se događaju u svijetu tolika neizmjerna zla, ne bi bio Bog ljubavi da se nije i sam suočen sa Zlom svijeta, sasvim konkretno, solidarizirao s onim kojega je stvorio, to jest s čovjekom.

U Isusu Kristu i s Kristom Bog je postao čovjekov brat, suputnik i supatnik. Bog bez Isusa Krista bio bi nedosljedni i neodgovorni Bog. Isus je čovjeka pozvao da strpljivo i ustrajno kroči svojim životnim putem, s radošću, vjerom, povjerenjem i nadom prema njegovu kraljevstvu.

Duh je onaj koji ujedinjuje ljudе, stvara zajedništvo i kršćansku i ljudsku osjetljivost jednih za druge. To je Duh Sveti koji nas pred Bogom, braćom i sestrama čini odgovornima jedne za druge, budući da smo jednim Duhom kršteni u Kristu. To je danas istaknuo Isus u svetom Evanđelju kad mu govore da ga vani čekaju majka, braća i sestre i rodbina, pokazujući na sve prisutne: *Evo majke moje, evo braće moje! Tko god vrši volju Božju on mije brat i sestra i majka.*

To je prava sloboda, koja se događa u volji Božjoj, nadilazi sve, pa i krvne veze.

Služba riječi 268/12

<https://gmehlert.wordpress.com/>

Bog je ljubav

Božja ljubav nikad ne odustaje

Prorok Hošea započeo je svoje djelovanje u Sjevernom kraljevstvu u vrijeme kralja Jeroboama II. (786. - 746. pr. Kr.) čija je vladavina obilježena mirom i blagostanjem, ali je već za vrijeme njegova nasljednika Zaharije stanje postalo politički nestabilno te je na koncu došlo do propasti Kraljevstva i odlaska naroda u asirsko sužanstvo. Ta dva kontrastna perioda Hošeina djelovanja povezana su i dvama kontrastnim kontinuitetima. Prvi kontinuitet je vjerski otpad naroda koji se u prividnoj bezbrižnosti odao štovanju Baala i poganskog kultu povezanim sa sakralnom prostitucijom i ostalim vrstama nemoralta, u čemu prorok vidi temeljni uzrok propasti države, a drugi kontinuitet je Božja ljubav prema tom istom narodu koja, unatoč trenutnim izljevima gnjeva, nikada nije prestala. Premda se narod odmetnuo, Bog se ne odriče svoga očinstva i stalno »iz Egipta poziva sina svoga«. Taj izraz slikovito označuje poziv iz ropstva, u slobodu koju može dati samo Bog.

Slika Boga kao brižnoga oca kako ga ovdje predstavlja prorok Hošea zadihljujući je primjer ljubavi koja nikada ne odustaje. On se brine za svoj narod kao otac za svoje dijete, ali narod tu brigu i ljubav ne prepoznaje. U opisu Božjih osjećaja prema

nezahvalnom narodu upotrebljavaju se slike tipično ljudskih reakcija kao što su uznemireno srce i uzavrela utroba. Ti teološki antropomorfizmi izražavaju kako Bog prema svomu narod nije ravnodušan, ali se na koncu jasno ističe kako Bog ipak nije čovjek. Dok bi čovjek postupio nadvladan osjećajem gnjeva, koliko god taj gnjev bio pravedan, princip Božjega djelovanja nije gnjev koji uništava nego ljubav koja spašava.

Spoznaja ljubavlju

Današnjeg čitatelja Pavlovih poslanica možda začuđuje s kakvim se iznenadenjem govori o univerzalnoj poruci spasenja u Kristu svim ljudima, i Židovima i poganim. Čini se kao da je to nešto veoma teško shvatljivo te se i u ovom odlomku poslanice Efežanima o Božjoj milosti prema svim ljudima govori kao o pravom otkriću kojemu se Pavao raduje i s radošću to naviješta svojim čitateljima.

Ta rasporedba Božje milosti postoji od početka, ali je Pavlu postala potpuno jasnom tek u osobnom susretu s uskrslim Isusom Kristom u kojemu svi ljudi imaju slobodan pristup Bogu Ocu. Premda je mislio da služi Bogu, Pavao je prije toga živio u zatvorenosti prema mnogim ljudima, a sada je postao blagovjesnikom Božje ljubavi među svima.

Tu istu preobrazbu pameti i djelovanja Pavao naviješta uvijek kada naviješta Krista, a u ovom odlomku moli da se on nastani u srcima Efežana te uzmognu shvatiti kako je nadspoznatljiva veličina njegove ljubavi. U tome smislu treba uočiti kako se u ovoj molitvi kao organ spoznavanja navodi srce, a ne um. To je zato jer nije riječ o spoznaji nekoga predmeta s kojim se ne može ostvariti nikakav međusobni odnos, nego o spoznaji Boga koji je otac svih ljudi.

Probodena ljubav

Odlomak iz Evandjela po Ivanu vodi nas upravo do križa. Kako bi mogli prije subotnjega počinka pokopati osuđenike, Židovi mole Pilata da im se »prebiju goljenik«, čime bi im se skratile muke, te se skinu s križeva (Iv 19,31). Isus je, međutim, već bio mrtav, te mu tako nisu trebale biti slomljene kosti (19,33). Kako bi se uvjerili daje mrtav, jedan od vojnika

kopljem probija Isusov bok »i odmah poteče krv i voda« (19,34). Kolika je važnost ovih riječi potvrđuje i pečat osobnoga svjedočanstva što nam ga ovdje daje sam Evanđelist (Iv 19,35), kao i dvostruko pozivanje na istinitost opisanoga (19,35.36). Ovaj događaj svoj smisao nalazi u Pismu koje se njime ispunilo. Prvi redak što ga Ivan navodi preuzet je iz tekstova koji se odnose na pashalnoga jaganjca, kojemu nisu smjele biti slomljene kosti (19,36), te se time potvrđuje da je Kristova žrtva doista ona pashalna žrtva za život svijeta (Iv 6,51). Drugi pak navod dolazi iz proroka Zaharije: »Na dom Davidov i na Jeruzalemce izlit ću duh milosni i molitveni. I gledat će na onoga koga u proboli« (Zah 12,10; Iv 19,37). Izlijevanjem krvi i vode iz boka Isusova, izljeva se duh milosni i molitveni. Po krstu i euharistiji u čovjeku se događa promjena djelovanjem Duha Božjega.

Prvo čitanje: Hoš 11, 1.3-4.8c-9

Srce mi je uznemireno.

Čitanje Knjige proroka Hošee

Ovo govori Gospodin:
„Dok Izrael dijete bijaše, ja ga
ljubljah,
iz Egipta dozvah sina svoga.
Efrajima ja sam hodati učio,
držeći ga za ruke njegove;
al oni ne spoznaše
da sam se za njih brinuo.
Užima za ljude privlačio sam ih,
konopcima ljubavi;
bijah im ko onaj
koji u čeljustima njihovim žvale opušta;
nad njega se saginjaħ
i davah mu jesti.
Srce mi je uznemireno,
uzavrela sva mi utroba:
neću više gnjevu dati maha,
neću opet zatirati Efrajima,
jer ja sam Bog, a ne čovjek:
Svetac posred tebe -
neću više gnjevan dolaziti!“

Otpjevni psalam: Iz 12, 2-3.4b-6

I s radošću čete crpsti vodu iz izvora spasenja.

Evo, Bog je spasenje moje,
uzdam se, ne bojim se više,
jer je Gospodin snaga moja i pjesma,
on je moje spasenje.

* * * * *

I s radošću čete crpsti vodu
iz izvora spasenja.

Hvalite Gospodina,
prizivajte ime njegovo!

Objavite narodima djela njegova,
razglašujte uzvišenost imena
njegova!

* * * * *

Pjevajte Gospodinu jer stvori divote,
neka je to znano po svoj zemlji!
Kličite i radujte se, stanovnici Siona,

Svetac

Izraelov!

Riječ Gospodnja

Drugo čitanje: Ef 3, 8-12.14-19

Spoznati nadspoznatljivu ljubav Kristovu.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Efežanima

Braćo:

Meni, najmanjemu od svih svetih, dana je ova milost: poganima biti blagovjesnikom neistraživog bogatstva Kristova i osvijetliti rasporedbu otajstva, pred vjekovima skrivena u Bogu, koji sve stvori, da sada - po Crkvi - vrhovništvinama i vlastima na nebesima bude obznanjena mnogolika mudrost Božja zasnovana - po naumu o vjekovima - u Kristu Isusu Gospodinu našemu. U njemu, s pouzdanjem po vjeri u njega, imamo slobodan pristup.

Zato prigibam koljena pred Ocem, od koga ime svakom očinstvu na nebu i na zemlji: neka vam dadne po bogatstvu slave svoje ojačati se po Duhu njegovu u snazi za unutarnjeg čovjeka da po vjeri Krist prebiva u srcima vašim te u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni mognete shvatiti sa svima svetima što je dužina i širina i visina i dubina te spoznati nadspoznatljivu ljubav Kristovu da se ispunite do sve punine Božje.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Iv 19, 31-37

Probode mu bok i odmah poteče krv i voda.

Čitanje svetog Evangelija po Ivanu

Kako bijaše Priprava, da ne bi tijela ostala na križu subotom, jer velik je dan bio one subote, Židovi zamoliše Pilata da se raspetima prebiju goljeni i da se skinu. Dodoše dakle vojnici i prebiše goljeni prvomu i drugomu koji su s Isusom bili raspeti. Kada dođoše do Isusa i vidješe da je već umro, ne prebiše mu goljeni, nego mu jedan od vojnika kopljem probode bok i odmah poteče krv i voda.

Onaj koji je video svjedoči i istinito je svjedočanstvo njegovo. On zna da govori istinu da i vi vjerujete jer se to dogodilo da se ispunii Pismo: Nijedna mu se kost neće slomiti. I drugo opet Pismo veli: Gledat će onoga koga su proboli.

Riječ Gospodnja

Ljubav koja je jaka kao smrt

Veliko djelo ljubavi

U sobi moje majke visi slika Srca Isusova u stilu rane gotike, prilično gruba; nema u njoj ništa ljupko ni sentimentalno, ali menije draga. Isus stoji svezanih ruku, ponižen, nemoćan. Ogrnut je sivim plaštem. Njegovo lice je lice čovjeka koji je mnogo trpio. Da je to slika Srca Isusova vidi se zapravo samo iz natpisa: »Učite se od mene, jer sam krotka i ponizna srca.« Kakva razlika u odnosu na sentimentalne i kičaste sličice kakve danas viđamo! Sve nešto ružičasto. Šteta je što se tako velika stvarnost »Bog nas ljubi« izokrenula i izopačila u mišljenju kršćana. Sveti Pavao piše o ljubavi Božjoj rimskoj zajednici posve drukčije. Stalo mu je do pitanja: Kako grešan čovjek može postići mir Božji? Kako može doći do zajedništva s Bogom? Engleski pisac Wells pripovijeda o nekom poslovnom čovjeku koji je živio u velikom stresu koji mu je prijetio totalnim slomom. Liječnik mu je rekao da ga može spasiti samo mir koji dolazi iz zajedništva s Bogom. Kako? Što moram učiniti da bih iskusio zajedništvo s Bogom? Gdje da nađem pristup k Ocu u nebu? Sveti Pavao daje samo jedan odgovor: Taj pristup i prilaz jest Isus Krist, koji o sebi kaže »Tko vidi mene, vidi Oca«.

Sveti Pavao nam stavlja pred oči Srce Isusovo, ne romantično ni slatkasto, nego u gruboj istinitosti: Bog je svoju ljubav prema nama iskazao tako što je Krist umro za nas, dok smo još bili grešnici. Tjeskobno pitanje mnogih religioznih ljudi je bilo: Hoću li sresti Boga koji se ljuti na mene, ili će mi on biti milostiv? A tu je konačni dokaz za Božju ljubav: njegov Sin Isus Krist je umro za nas. Umro je, ne samo za prijatelje, nego da bi spasio i neprijatelje Božje. Tu nema ničega sentimentalnoga, tu nema nikakve lažne nježnosti. Ta je ljubav jaka kao smrt. Ona postaje iskustvom po Duhu ljubavi, koji nam je darovan u Isusu Kristu. On nam šalje Duha svojega da nam neoborivo dokaže da je Bog za nas

Ljubav. Nakon što nas je Isus učinio prijateljima Božjim, smjet ćemo još sigurnije očekivati ljubav Božju. Jer ako je Bog toliko mnogo učinio za grešnike, koliko li će više učiniti za svoje prijatelje? Ljubav Božja nam je darovana. Bog drugi put dahnu u čovjeka i on posta novi čovjek. Jaka je naša volja ljubiti onoga koji je prvi ljubio. Ljubav je Božje izlivena u srcima našim. On ne daje ljubav u proračunatim i doziranim kapljicama. Njegova ljubav nije proračunata. Ne prestaje nas ljubiti ni kada

je teško. Ne kaže: dotle, i dalje se ne može! On ide do krajnosti. I u svoj muci koju mu to donosi raduje se zbog ljudi koje nalazi kao pastir nad svojom izgubljenom ovcom.

Novo stvaranje

Sto više se razotkriva u Isusu Kristu, u njegovu probodenu Srcu, kakav je Bog prema nama, to više takozvane krute stvarnosti ovoga svijeta gube na svojoj važnosti. Vraćaju se na svoje pravo mjesto. Gube svoju tobоžnju absolutnu vrijednost. Ne mogu se dići do toga da postanu našim lažnim bogovima, idolima. Pobjeđuje ih jedno Srce koje očituje Božje tajne. Svi koji se uza nj privijaju bivaju

obilježeni njegovom ljubavlju. Otkrivaju kako, premda često fragmentarno i bijedno, ipak misli Srca Isusova usvajaju kao svoje misli; da se daruju, da se vježbaju u dobroti i smilovanju, u povjerenju i pouzdanju. Senzacija ljubavi, koju nam Bog očituje u Isusu Kristu, istinita je. Ona vrijedi protiv svih naših stvarnosti i usred toga i takvoga našega svijeta. Pozvani smo vjerovati u tu ljubav i prenositi ju dalje drugima. Svjetu ništa nije tako žurno potrebno kao ljubav.

Služba riječi 280/15

<https://www.mir.hr/>

Katekizam Katoličke crkve

Molitva Gospodnja „Oče naš“

Jednom je Isus na nekom mjestu molio. Čim presta, reče mu jedan od učenika: ‘Gospodine, nauči nas moliti, kao što je i Ivan naučio svoje učenike’” (Lk 11, 1). Kao odgovor na tu molbu, Gospodin povjerava učenicima i svojoj Crkvi temeljnu kršćansku molitvu. Sveti Luka donosi kraći tekst (pet prošnja), koji je u svetog Mateja nešto duži (sedam prošnja). Liturgijska tradicija Crkve uvijek se služila tekstrom sv. Mateja (Mt 6, 9-13):

*Oče naš, koji jesi na nebesima,
sveti se ime tvoje;
dođi kraljevstvo tvoje;
budi volja tvoja
kako na nebu tako i na zemlji.
Kruh naš svagdanji daj nam danas,
i otpusti nam duge naše,
kako i mi otpuštamo dužnicima našim,
i ne uvedi nas u napast,
nego izbavi nas od Zla.*

Vrlo rano, u bogoslužju bio je običaj da se Molitva Gospodnja zaključi doksologijom. U spisu Didaché: „Jer tvoja je moć i slava u vjekove.“ Apostolske uredbe dodaju na početku doksologije:

„kraljevstvo“. I taj se oblik danas rabi u ekumenskoj molitvi. Bizantska predaja poslije „slave“ dodaje: „Oca i Sina i Svetoga Duha“. Rimski misal proširuje posljednju prošnju izričitim spomenom iščekivanja blažene nade i dolaska Isusa Krista Gospodina našega; slijedi poklik zajednice koji preuzima doksolegiju Apostolskih uredaba.

„Sažetak svega Evandželja“

Gospodnja je molitva doista sažetak svega Evandželja.“ „Kad nam je Gospodin predao ovaj oblik molitve, dodao je: „Ištite i dat će vam se“ (Iv 16, 24). Svatko, dakle, može nebu upraviti različite molitve, ali uvijek započinjući s Gospodnjom molitvom, koja ostaje temeljna molitva.“(Tertulijan)

I. U središtu Svetoga pisma

Nakon što je pokazao kako su Psalmi glavna hrana kršćanske molitve i kako se slijevaju u prošnje Očenaša, sveti Augustin zaključuje:

„Pretražite sve molitve koje su u Pismima, i vjerujem da nećete ništa načišto ne bi bilo sadržano u Gospodnjoj molitvi.“

Sva Pisma (Zakon, Proroci i Psalmi) ispunjena su u Kristu. Evanđelje je ta „Radosna vijest“. Njen prvi navještaj sažeо je sv. Matej u Govoru na gori (usp. Mt 5-7). Molitva Očenaša pak u središtu je tog navještaja. U tom okviru nalazi objašnjenje svaka prošnja molitve koju nam je Gospodin predao.

„Očenaš je najsavršenija molitva [...]. U njoj ne samo da molimo sve ono što s pravom možemo željeti, nego i redoslijed po kojem treba željeti; tako nas ova molitva ne uči samo tražiti, nego i oblikuje sve naše osjećaje.“ (Toma Akvinski)

Govor na gori je nauk života, Očenaš je molitva, ali u jednom i u drugom Duh Gospodnji daje nov oblik našim željama, tim nutarnjim snagama koje nam pokreću život. Tom novom životu Isus nas uči svojim riječima i poučava nas da ga ištemo molitvom. Od ispravnosti našeg moljenja ovisit će ispravnost našeg življenja u Njemu.

II. „Gospodnja molitva“

Tradicionalni izraz „Gospodnja molitva“ (Očenaš) znači da smo ovu molitvu našem Ocu naučili i primili od Gospodina Isusa. Ta molitva koja nam dolazi od Isusa doista je jedinstvena: „Gospodnja“ je. S jedne strane, riječima ove molitve jedinorođeni Sin predaje nam riječi koje je njemu dao Otac (Usp. Iv 17, 7). On je učitelj naše molitve. S druge strane, kao Utjelovljena Riječ, on u svom čovječjem srcu poznaće potrebe svoje ljudske braće i sestara, i objavljuje nam ih: on je uzor naše molitve.

Međutim, Isus nam ne ostavlja tek obrazac da ga mehanički ponavljamo (Usp. Mt 6, 7; 1 Kr 18, 26-29) Kao i za svaku drugu glasnu molitvu, vrijedi i za ovu: po riječi Božjoj, Duh Sveti je onaj koji uči djecu Božju da mole svoga Oca. Isus nam ne daje samo riječi naše sinovske molitve, nego nam istodobno daje i Duha po kojemu te riječi u nama postaju „duh i život“ (Iv 6, 63). Štoviše, dokaz i mogućnost naše sinovske molitve jest to što je Otac „odaslao u srca naša Duha Sina svoga koji kliče: Abba! Oče!“ (Gal 4, 6). Budući da molitva izlaže naše želje pred Bogom, to je isti „Onaj koji proniče srca“, Otac, koji „zna koja je želja Duha - da se on po Božju zauzima za svete“ (Rim 8, 27). Molitva Ocu našemu uključuje se u otajstvo poslanja Sina i Duha.

III. Molitva Crkve

Taj nerazdvojivi dar riječi Gospodnjih i Duha Svetoga koji ih u srcu vjernika oživljuje, Crkva je primila i živjela od svojih početaka. Prve zajednice, umjesto „Osamnaest blagoslova“ uobičajenih u židovskoj pobožnosti, „tri puta na dan“ mole Molitvu Gospodnju (Didaché).

Prema Apostolskoj predaji, Molitva Gospodnja je čvrsto ukorijenjena u liturgijskoj molitvi:

„Gospodin nas uči da zajednički molimo za svu našu braću. On ne kaže Oče moj koji jesi na nebesima, nego Oče naš tako da naša molitva bude jednodušna za cijelo Tijelo Crkve“ (Ivan Zlatousti)

U svim liturgijskim tradicijama Molitva Gospodnja sastavni je dio glavnih časova Božanskog časoslova. Njezino crkveno obilježje dolazi do punog izražaja u trima sakramentima uvođenja u kršćanstvo.

U krstu i potvrdi predaja (traditio) Molitve Gospodnje znači novo rađanje za božanski život. Budući da je kršćanska molitva govor Bogu Božjom riječju, oni koji su „nanovo rođeni [...] riječju Boga koji živi i ostaje“ (1 Pt 1, 23) uče se svog Oca zazivati riječju koju on uvijek uslišava. I oni to odsada mogu, jer im je pečat pomazanja Duha Svetoga neizbrisivo utisnut u srce, uši, usne, u cijelo njihovo djetinje biće. Zato je većina otačkih tumačenja Očenaša upućena katekumenima i novokrštenicima. Kad Crkva moli Gospodnju molitvu, to je uvijek narod „nanovo rođenih“ koji moli i stječe milosrđe(Usp. 1 Pt 2, 1-10)

U euharistijskom slavlju Molitva se Gospodnja iskazuje kao molitva cijele Crkve. Tu se očituje njezin puni smisao i učinkovitost. Smještena između anafore (euharistijske molitve) i pričesti, s jedne strane obnavlja sve prošnje i zazive izrečene tijekom epikleze, i s druge strane kuca na vrata kraljevske gozbe, kojoj je sakramentalna pričest predokus.

U euharistiji, Gospodnja molitva pokazuje također eshatonsko obilježje svojih prošnji. Ona je izrazita molitva „posljednjih vremenâ“, vremenâ spasenja koja su počela izljevanjem Duha Svetoga, a koja će biti dovršena ponovnim dolaskom Gospodnjim. Za razliku od molitava Starog saveza, prošnje Očenaša zasnivaju se na otajstvu spasenja, koje je, jednom za vazda, već ostvareno u raspetom i uskrslom Kristu.

Iz te nepokolebljive vjere izvire nada koja prožima svaku od sedam prošnji. One su izražaj jecanja sadašnjeg vremena, vremena strpljivosti i iščekivanja u kojemu se „još ne očitova što ćemo biti“ (1 Iv 3, 2). Euharistija i Očenaš teže Gospodnjem dolasku „dok on ne dođe“ (1 Kor 11, 26).

Ukratko

Odgovarajući na molbu učenika („Gospodine, nauči nas moliti“, Lk 11, 1) Isus im predaje temeljnu kršćansku molitvu, Očenaš.

„Gospodnja molitva sažetak je cijelog evanđelja“, (Tertulijan) „najsavršenija molitva“ (Toma Akvinski). Ona je u središtu Svetoga pisma.

Zove se „Gospodnja molitva“ jer dolazi od Gospodina Isusa, učitelja i uzora naše molitve.

Gospodnja molitva je najizvrsnija molitva Crkve. Sastavni je dio glavnih časova Božanskog časoslova i sakramenata pristupa u kršćanstvo: krsta, potvrde i euharistije. Utkana u euharistiju, očituje „eshatološku“ narav svojih prošnji u nadi Gospodnjoj, „dok on ne dođe“ (1 Kor 11, 26).

Mali vjeronaučni leksikon

Kristologija

Kristologija, grčki *χριστός*; *pomazanik + λόγος*, nauk, nauk o osobi i djelu Isusa Krista; dio dogmatske teologije. Temelji se na objavi Božjoj zapisanoj u Novom zavjetu i očuvanoj u crkvenoj tradiciji. Kršćanska je teologija od II. stoljeća razmatrala i definirala nauk o Kristu: utjelovljenje, muku, smrt, uskrsnuće i paruziju. Novozavjetni nauk o Kristu, Riječi Božjoj (grč. Λόγος) i Gospodinu (grč. κύριος) bio je izrečen u grčko-helenističkim misaonim kategorijama. Određivanjem Kristova odnosa prema Ocu, definira se nauk o Trojstvu. Budući da je grčko-helenistički svijet bio pod utjecajem gnoze i mitskog načina izražavanja, bilo je zastranjivanja i krivovjerja (arijanizam, monofizitizam doketizam, nestorijanizam, ebionizam i adpcionizam). Protiv tih krivovjerja Crkva je na koncilima branila jedinstvo Bogočovjeka (Kalcedonski koncil, 451). S pomoću filozofskih pojmoveva (narav, osoba, hipostaza) definirala je nauk o hipostatskom sjedinjenju. U srednjem vijeku teolozi su se manje bavili proučavanjem same osobe Isusa Krista a više njegovim spasenjskim značenjem (soteriologija). Velike kršćanske crkve priznaju kristološki nauk kako ga je definirala Crkva prvog tisućljeća.

Kristov monogram

Kristov monogram, uporaba Kristova imena ili značenja tog imena u obliku monograma. Sastavljen je od jednog, dvaju ili više slova, od riječi kojih je svako slovo inicijal nekoga drugog Kristova imena, ili od kombinacije slova i simbola. Javlja se iz straha pred poganim, a poslije iz praktičnih razloga, skraćivanja ili likovne monumentalizacije.

Kristov namjesnik

Kristov namjesnik (latinski *vicarius Christi*), u katolicizmu, naslov za papu, čime se ističe papina univerzalna služba u Crkvi. Počeo se upotrebljavati od konca XII. st.

Obećanja Srca Isusova

Koncem XVII. stoljeća božanski je Spasitelj odabrao redovnicu Mariju Margaretu Alacoque (Alakok). U jednome ukazanju Isus je rekao: »Moje Božansko Srce je tako puno ljubavi prema ljudima da nije više u stanju zadržati taj plamen. Pomozi mi da plamen moga Srca obasja sve ljudе i dadne im potrebne milosti.«

Godine 1675. došlo je do važna ukazanja u kapeli Pohođenja. Margareta ugleda Isusa koji joj naloži neka se zauzme da se na petak nakon tijelovske osmine uvede blagdan Srca Isusova, a sve to radi toga da svoje srce uskladimo s njegovim Srcem.. Uz taj nadnaravni plod pobožnosti obvezao se Spasitelj da će štovatelje svoga Presv. Srca obasuti i s mnogim drugim nadnaravnim i naravnim milostima – tako je Presveto Srce Isusovo svoje štovatelje obdarilo ovim duhovnim i vremenitim darovima:

1. Dat ću im sve milosti koje su im potrebne u njihovu staležu

Sve što postoji na ovome svijetu ima

svoj konačni cilj: mala vlat trave i velik krošnjat hrast, mala riječna ribica i strašna morska neman, grumenčić koji gazimo prolazeći putem i masivne planine. Savršeno nam je jasno da i čovjek ima svoj konačni cilj i svoj poziv.... U svakome staležu ili zanimanju potrebna nam je milost, odnosno Božja pomoć za dobro izvršavanje svakodnevnih obveza. Ovim obećanjem Krist je ljudima »dao riječ« da ih neće ostaviti na putu za koji je rekao da je siguran.

2. Unijet ću mir u njihove obitelji

Na svijet dolazimo u obitelji, a tijekom života prolazimo u zajedništvu s drugima. Trebali bismo često zahvaljivati Bogu što smo se rodili u katoličkoj i vjerničkoj obitelji. Stoga smo odgovorni jedni za druge: roditelji za djecu, a djeca za roditelje, ne samo u materijalnome, već i u duhovnom smislu, u stvarima koje se odnose na vjeru i Boga. Promatrajući obitelj iz neposredne blizine vidimo da često nije tako.... Zato Isus ovim obećanjem jamči: »Unijet ću mir u njihove obitelji.« Bog, koji je sama Ljubav, može dati i daje takvu sigurnost pa se na njega možemo osloniti bez rizika...

3. Tješit ću ih u svim njihovim patnjama

Što su bol i patnja znamo jako dobro iz vlastitoga iskustva ili promatrajući druge. Trpljenje je nerazdvojna stvarnost u životu svakoga čovjeka ... Kada se govori o boli, misli se na tjelesno trpljenje. Patnja se pak odnosi na duhovno trpljenje, uzrokovano grijesima i udaljavanjem od Boga. U Evanđelju se nalaze mnogi primjeri kada Isus ozdravlja ljudе koji trpe na tijelu i duši.... Sjetimo se barem nekih prizora: ozdravljenje deset gubavaca, uzetoga, slijepca od rođenja, žene koja je bolovala od krvarenja, susret s javnom grješnicom, obraćenje Marije Magdalene... U zajedništvu s Isusom lakše im je nositi križ trpljenja...

4. Bit ću im sigurno utočište za života, a osobito na času smrti

Ljudski život često je izložen različitim opasnostima. Tisak, radio i televizija svakodnevno donose izvještaje o ratovima, ubojstvima, nesrećama na radu, na cestama i moru. Česti su i slučajevi iznenadnih smrti uzrokovanih bolestima. NO -ništa nas ne može rastaviti od ljubavi Kristove: bolest, trpljenje, pa čak ni smrt, ali imamo slobodnu volju i radi grijeha možemo izgubiti posvećujuću milost. To je najveća opasnost koja vreba na svakoga čovjeka. Isus koji savršeno poznaje ljudsko srce želi nam pomoći. On, koji je Bog, stvorio je i oblikovao ljudsko srce i nitko bolje od njega ne poznaje naše srce. Dolazi nam u susret riječima: »Bit ću im sigurno utočište za života.« Znamo dobro da o našoj vječnosti odlučuje posljednji trenutak našega života. Stoga Božansko

Srce jamči svojim štovateljima: »Bit ću im sigurno utočište i u času smrti.«

5. Izlit ću obilje blagoslova na sve njihove pothvate

Kada u našemu životu tražimo rješenje najsloženijih stvari i problema, tražimo najutjecajnije posrednike, takve koji u danome mogu najviše učiniti. Kod toga nemojmo zaboraviti da imamo najpouzdanijega "Posrednika" koji reče: "Ja sam Put, Istina i Život." U potpunosti se pouzdajmo u njega i napominjimo mu: "U tebe sam, Srce Isusovo, položio svoju nadu i neću se postidjeti nikada."

6. Grešnici će naći u mome srcu izvor i beskrajno more milosrđa

Isus nas je prvi ljubio, čak do ludosti Križa, a ljubi nas i svakodnevno u otajstvu euharistije. Trpio je i umro za naše grijehе, za svaki grijeh koji smo učinili i koji ćemo učiniti do kraja života. Zato njegovo milosrđe ne poznaje granice. Uistinu, Isus nam želi oprostiti svako zlo, ako ga za to molimo. Svakome čovjeku upućuje riječi izgovorene javnoj grešnici: "Ja te ne osuđujem – idi i od sada nemoj više grijeshi."

7. Mlake će duše postati revne

"Reci s kime se družiš i reći ću ti kakav si" Dajući ovo obećanje: "Mlake će duše postati revne", Isus je rekao: "Tko hoće biti moj učenik – neka se odreće samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi...." Možda će to biti križni put, no zacijelo ispravno izabran.

8. Revne će se duše uzdići do velike savršenosti

Prava i istinska ljubav je potpuno posvećenje drugoj osobi. Isus je to lijepo definirao u evanđelju: "Nema veće ljubavi od te kada netko svoj život daje za drugoga." On je to učinio umirući na križu za svakoga od nas. Što želi zauzvrat? Ništa više nego uzajamnu ljubav kao zahvalnost s naše strane. U životu se trudimo tako raditi, ali često nevješto, mlako i s malo truda. Zato nas Isus u ovom obećanju uvjerava: "Revne će se duše uzdići do velike savršenosti."

9. Blagoslovit će i kuće gdje bude izložena i čašćena slika moga presvetog Srca

Kada netko objesi sliku Srca Isusova na zid, a u kući vladaju zloba, mržnja, psovka, pijančevanje i drugi poroci, možda je bolje da se u takvoj kući ne nađe slika Srca Isusova. Isus jamči svoj blagoslov u obiteljima u kojima je Božje Srce »Kraljem i Ocem« svima u obitelji u svakodnevnom životu.

10. Svećenicima će dati dar da taknu i najokorjelija srca

Radnici »po službi« u njegovu kraljevstvu jesu biskupi i svećenici. Navještanje Božje riječi velika je čast, ali i velik napor. Posebno u današnjem vremenu u kojemu živimo. Svećeničku službu moguće je usporediti s oranjem uzbrdo... Stoga zahvalimo Gospodinu što je nama svećenicima dao obećanje: »Svećenicima će dati dar da taknu i najokorjelija srca.«

11. Imena onih koji budu širili ovu pobožnost bit će upisana u mome srcu i neće se nikada izbrisati

Ljudi koji se istinski vole žele uvijek biti zajedno. Tako je među ljudima, a tako je i između Srca Isusova i onih koji su mu posvećeni. Nemoguće je da Isus zaboravi one koji ga vole i gorljivo šire čast njegova Srca.

12. Svima koji se budu pričestili na prvi petak tijekom devet mjeseci uzastopce, obećavam milost pokore na samrti: oni neće umrijeti u nemilosti ni bez sakramenata.

Moje će im srce biti sigurno utočište u posljednjemu času Zbog čega Isus traži baš devet petaka? Možda je to zbog ljudskoga života koji se pod majčinim srcem razvija devet mjeseci. Po danome obećanju Isus drži: ako ga netko bude volio tijekom devet mjeseci, bit će mu vjeran cijeli život. Tako bi barem trebalo biti... Nerijetko se događa da se prema velikome obećanju odnosimo iz interesa, po načelu kupnja/prodaja: Gospodine Isuse, obavit će prve petke, a ti ćeš mi osigurati nebo. Takvo razmišljanje je pogrešno. Krist želi da nas vode dobra nakana i ljubav prema njemu, a ne računica. Ako volimo neku osobu, tada zauvijek želimo biti s njom. Ako volimo Isusa, tada uvijek želimo biti s njim, a ne samo tijekom devet prvih petaka.

Bezgrješno Srce Marijino

Bezgrješno Srce Marijino je simbol Marijinih kreposti, vrlina, moralne čistoće, ljubavi prema Bogu i majčinske ljubavi prema čovjeku. Blagdan Bezgrješnog Srca Marijina slavi se dan nakon blagdana Presvetog Srca Isusova. Srce Marijino spominje se u Svetom pismu na više mesta, neposredno ili posredno, primjerice kada je starac Šimun prorokovao, kako će Marijino Srce probosti mač velike boli i da će mnogo patiti.

Opisujući događaje povezane s Isusovim rođenjem evanđelist Luka bilježi duboko ljudsku i vjerničku reakciju njegove majke: Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu (Lk 2,19). Upravo to spominjanje Marijina srca u Lukinu evanđelju potaklo je kršćanske mistike srednjega vijeka da to unesu i u svoju pobožnost.

Pobožnost Bezgrješnom Srcu Marijinom intenzivno se razvila u XVII stoljeću, ponajviše djelovanjem svetog Ivana Eudesa, koji je utemeljio nekoliko vjerskih društava, koja su promicala tu pobožnost.

Prije njega pobožnost su širili i sveti Bernard, sveta Gertruda, sveti Thomas Beckett, sveti Bernardin Sienski i sveti Franjo Saleški.

Marijina ukazanja u Fatimi s Bezgrešnim Srcem, znatno su pridonijela širenju pobožnosti.

Papa Pio XII posvetio je 1942. cijeli svijet Bezgrješnom Srcu Marijinom, a papa Ivan Pavao II obnovio je 1984. tu posvetu.

Blagdan Bezgrješnog Srca Marijinog službeno je ustanovljen 1855. za cijelu Crkvu, a papa Ivan Pavao II. uzdigao ga je 1996. na obvezatni spomendan.

<https://www.velecasnisudac.com/>

NAŠI POKOJNI

SENIJA CERIN,

PU zagrebačka, Zagreb, 8. lipnja 1994.

VLADO LAUČAN,

PU požeško - slavonska, Pakrac, 9. lipnja 1991..

ZVONKO LOPIN,

PU dubrovačko - neretvanska, 9. lipnja 1991.

MIJO BABIĆ,

PU zagrebačka, Južno bojište, 11. lipnja 1992.

AGO PAŠIĆ,

PU primorsko - goranska, u službi, Rijeka, 11. lipnja 2002

MIRO KOŠČAK,

PU varaždinska, Slatinski Drenovac, 12. lipnja 1992.

POČIVALI U MIRU!